

POEME

ODĂ PREȘEDINTELUI XI

Din Wuhan până în munți și la ocean
 industrie, tehnologie și frumusețe
 iar universul se comportă așa cum știm
 doar pentru că ne uităm la el
 și poartă o eșarfă roșie,
 aducătoare de noroc.
 Suntem cei care spun că trecutul

nici nu-i trecut și n-are moarte,
 e doar un șir aproape invizibil
 de indicii spre viitor,
 o fluturare de aripi la capătul nopții,
 un icnet pornit din încercarea
 de a ajunge cu mintea
 la stelele care-au murit doar pentru ca noi
 să fim apă și carbon,

dar trebuie un perimetru clar
 pe care să îl cercetăm atent.
 Tu cum ai proceda
 când ai afla
 că tot ce credem că vedem
 e doar reculul unei arme
 de calibru mare,
 cenușa unei găuri negre
 risipită într-un caleidoscop?

Ceva s-a întâmplat, nu știu,
 te voi vedea mereu la carusel,
 lângă castan și cred din suflet
 că datoria mea e să te conving,
 trauma e doar iluzia unui poligon
 de funigei. Oprește-te o clipă
 și fii atent la cel sau cea
 de lângă tine, gândește-te
 la molecule magice, protoni
 și simetrii. Atât de multe dovezi

pierdute orbește, de-a lungul timpului.
 Te-ai prins, nu ești mai mult decât
 contaminare cosmică,
 mai mult nu sunt oricum nici eu ori restul lumii,
 contaminare cosmică
 și multă frumusețe, industrie și tehnologie,
 din munți până la ocean.

PE LÂNGĂ POARTA SAINT-DENIS

Ești frumoasă și corectă.
 Îmi ții loc de suflet,
 ești bariera mea de corali palizi,
 fluturele meu alb-negru
 de la evidența populației.

Ești frumoasă și corectă.
 Pâinița mea franțuzească,
 mai mult coajă decât miez,
 coaptă la cinci lângă șaormerie,
 în brutăria de la poarta Saint-Denis.
 Unsă cu unt, cu frig.
 Ești frumoasă

și restul mă interesează mai puțin.
 Ești bomba mea ideologică,
 lotca mea,
 lipoveanca mea monumentală.
 Pelicanul meu gușat,
 conclavul meu de raci bătrâni
 dintre coastele albite ale Europei.

Ești corectă și-ți mulțumesc
 pentru grâne, pentru vânat.
 Vulpi, iepuri, cerbi, bursuci.
 Ești plină de cai și cornute.
 Îmi ții loc de suflet.

REZISTENȚA MATERIALELOR

Simțeam de două ori pe săptămână
 mirosul ei întunecat.

Aflam lucruri și cifre importante
 despre materiale,
 seara pe la șase
 și pixul meu cădea mereu,
 cum cădeau pixurile colegilor de clasă.
 Era pe vremea minijupei.
 Purta o rochie scurtă, portocalie
 și cunoștea perfect erotica metalelor.
 Noi, mai puțin.

Ieșeam pe întuneric din liceu
și mai stăteam la o țigară,
apoi uitam de profă
și mă duceam pe Babeș.

Avea casă cu prispă,
biroul plin cu cărți de medicină
iar toamna,
radiator cu fire lungi de wolfram,
la fel de crețe ca părul ei.

Am o vârstă acum
și mă îndrăgostesc de alte vârste,
mai aproape de adevăr,
dacă adevărul are ceva
de zis.

Dar chiar sunt
îndrăgostit, cumva,
iar speculațiile cosmice
sunt titirez în mintea mea,
jocuri de cuburi colorate
și mă întreb de ce
sau cum

atomii foarte grei
ar fi mai explozivi
decât vreo două replici,
pe mesager. Miroase bine totul,

în cartier, ardei umpluți
și dragoste, la greu.

DE LA PROFII

Cum povesteam, era-n amurg.
Merțanul strălucea cu ce mai rămânea diurn
în timp ce fata cu picioare de pasăre acvatică
se scufunda în întunericul din campus.

Trec cu sacoșe prin amurg
când din merțanul vintage,
întunecat și mare cât un Drakkar Noir,
coboară fata cu picioare de pasăre acvatică.

TURNUL LUI METATRON

Într-un orașel pe jumate ortodox,
pe jumate musulman,
am ajuns în vacanță la bălci.
Un parc de distracții mai mic.

Adrenalina maximă
e într-un turn. Aici
am să-i zic Turnul lui Metatron,
îngerul scrib din Tora
sau din jocurile de pe net,
pedepsit la 60 de lovituri cu țeava încinsă
în forjele raiului.
Plătești

să te legi cu centura de-un scaun,
să te ridici la câteva zeci de metri,
încet
și să cazii. Moment în care
adrenalina
te transformă într-un superînger
cu hiperputeri de scrib divin.
Eu mă uit de jos

la toată povestea asta,
mai ales la grupul de fete în negru complet,
cărora li se văd doar ochii negri
și care țipă excitate
de turnul lui Metatron.

E O STEA, LA GEAM

și nu știu dacă face parte
dintr-o constelație. Se crapă
de ziuă, cocoșul dentistului
urlă din nou și steaua

încă se vede.
Probabil galaxie,
un univers mai mic,
aș vrea să cred
și sigur

sunt revolte, undeva în spire
și sigur sex, într-un apartament
și sigur apă sau metan,
răceli și șervețele,

biciclete, scutere, mașini
și nopți pe tren, o șaorma
la 4 dimineața, în gară,
un puști sau o puștoaică
plină de plete verzi și întrebări,
cu ochii pironiți.

ÎN VAMĂ

Mai am ceva
de mers în șlapi, prin măracini. Tușesc
și nu mă simt grozav, la ora asta.
Nu știu de ce-am pornit pe jos.
Ai mei încă mai dorm,
în dependența de lângă complexul nou,
cu trei piscine și parcare cât zece case.

Transpir și nu știu unde
vreau s-ajung sau dacă vreau.
La vamă se strânge șirul de mașini
din fiecare dimineață.
Pe plajă prefer să nu mă duc, în zori,
e plină de corpuri moarte, de la petreceri
și poate mai târziu soarele o sterilizează,
să scot copiii la nisip.

Evit și cimitirul de la șosea,
nu mă pricep la cimitire
și nu vreau să-mi amintesc,
sunt *in denial*, ar zice studenții mei.
Știu că-i aiurea și scriu numai tâmpenii,
dar azi, la mare,
chiar nu am chef de elegii.
Oricum, moartea e doar o părere,

am început de zeci de ani să mor
și nu mi-e clar cum să termin
cu eleganță calofilă,
să am și eu o broșă-n carne
și să-i zic durere,
cum am citit în poezii.
O aberație socială
incompatibilă cu viața.

Aș merge în vamă
să iau o sticlă de Savoy și niște ciocolată,
dar bântui cretinește câmpii în șlapi
și mă gândesc că poate ar fi bine
să scriu ceva frumos,
când mă întorc. De-abia aștept
mâncarea la cazan,
la Șoni,
pe lângă plaja cu nudiști.

RECHINUL DUNELOR

Lumina satelor Masai
are profunzime, când luna e plină.
Viteza ghepardului,

explozivă pe distanțe scurte,
lasă loc eșecului asumat,

după un timp.
Trenuri și girafe, în noapte.
Lumina lunii e de patru sute
de mii de ori mai slabă
decât cea a soarelui,
dar fiecare noapte în savană

e plină de sunete
și experiențe noi. Hipopotami
miopi cu pielea groasă,
mulți cactuși înfloriți doar noaptea
și liliecii lor pitici,
veniți de la mii de kilometri
pentru nectar,
luciu misterios al scorpionului

în lumina ultravioletă,
rechinul dunelor – cârțița aurie.
Până la miezul nopții, tuturor ne e frig.
Contactul fizic e singura șansă,
când lumina stelelor

e de două sute de ori mai slabă
decât cea a lunii și-mi amintește de-un cer
perfect. Câțiva nori albi,
restul albastru,
până la linia acoperișurilor.
Miroase bine a vegetație proaspătă
și măr, de-a lungul râului
în care sunt mereu
câteva rațe la piciorul podului,

iar podul se arcuiește între cartier și maidan,
cu toate mirosurile lui de peste noapte.
Ceva trecători, dimineața
și-mi spun că sunt
rechinul dunelor, tatuat cu sirene,
cârțița aurie,
când vorbesc nopțile cu prietenii
despre hipopotami poetici.

Aș vrea să mai văd o dată
pelicanul gușat.
Stârcul asasin.
Porcii sălbatici,
fornăind prin stufăriș.
Țânțari mai violenți
decât elicopterele Apache.
Lipoveni care vâslesc.

